

Sygn. akt I.Ca 262/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2018r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Cezary Olszewski
Sędziowie:	SSO Alicja Wiśniewska (spr.) SSO Joanna Walczuk
Protokolant:	st. sekr. sądowy Wioletta Mierzejewska

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2018 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa K. O. (1) reprezentowanego przez przedstawicielkę ustawową A. O. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. od wyroku Sądu Rejonowego w Augustowie z dnia 18 kwietnia 2018 roku, sygn. akt I C 131/17

I. Zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II, w ten sposób, że oddała powództwo o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku z dnia 29.10.2014r.;

II. Oddała apelację w pozostałym zakresie;

III. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu przed Sądem II instancji.

SSO Alicja Wiśniewska SSO Cezary Olszewski SSO Joanna Walczuk

Sygn. akt I.Ca.262/18

UZASADNIENIE

Małoletni powód K. O. (2), reprezentowany przez przedstawicielkę ustawową – A. O. (2), wystąpił przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. z pozwem o zapłatę kwoty 15.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 20.10.2015 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie powód domagał się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu swego żądania wskazał, iż w dniu 29 października 2014 roku w czasie zajęć organizowanych na boisku zlokalizowanym przy Fundacji (...) w miejscowości A. doznał szkody osobowej na skutek poparzenia stopy podczas

próby przeskoczenia ogniska. Fundacja w dacie zdarzenia posiadała polisę OC pozwanego Towarzystwa (...), które ponosi odpowiedzialność w stosunku do roszczeń cywilnych powoda, zgłaszanych w niniejszym procesie. W wyniku opisanego zdarzenia powód doznał obrażeń ciała w postaci poparzenia III stopnia okolicy stawu skokowego oraz stopy wraz z martwicą. Na skutek doznanych obrażeń powód przebywał w Szpitalu Wojewódzkim im. DP. L. R. w S. w okresie od 30 października 2014 roku do dnia 12 listopada 2014 roku, gdzie został poddany leczeniu, w tym dokonano wycięcia martwicy oraz położono jednocześnie przeszczep wolny skóry. Powód na skutek doznanych obrażeń musiał po pobyciu w szpitalu, zgodnie z zaleceniami, zostać poddany kontroli w poradni chirurgicznej, nadto został zwolniony z zajęć szkolnych od 21 listopada 2014 roku oraz musiał uważać, by nie obciążać lewej nogi. Powód na skutek zdarzenia został poddany wielomiesięcznej rehabilitacji, mimo długiego i intensywnego okresu leczenia nie odzyskał pełnej sprawności kończyny. Nadto uległ załamaniu psychicznemu, nie może poradzić sobie z konsekwencjami zdarzenia za które odpowiedzialność ponosi pozwany. Obecnie powód zakończył proces leczenia oparzeń, jednak w przyszłości nie można wykluczyć zabiegów medycznych mających na celu leczenie blizn.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. nie uznał powództwa i domagał się jego oddalenia oraz zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, z wyodrębnieniem kosztów zastępstwa procesowego.

Argumentując swoje stanowisko, pozwany wskazał, iż w toku likwidacji nie doszukał się jakiegokolwiek postaci winy ubezpieczonego. Brak jest wystarczających dowodów na popełnienie jakiegokolwiek błędu, zaniedbania czy zaniechania w związku z prowadzeniem działalności przez ubezpieczonego. Zatem wyłączona jest odpowiedzialność zarówno ubezpieczonego, jak i ubezpieczyciela – pozwanego (...) S.A.

Wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2018 r., w sprawie sygn. akt: I.C.131/17, Sąd Rejonowy w Augustowie I Wydział Cywilny zasądził od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda K. O. (2), reprezentowanego przez ustawową przedstawicielkę A. O. (2), kwotę 15.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty (pkt I), ustalił odpowiedzialność pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na przyszłość za skutki wypadku z dnia 29.10.2014 r. jakie mogą wystąpić u powoda K. O. (2) (pkt II), zasądził od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda K. O. (2), reprezentowanego przez ustawową przedstawicielkę A. O. (2), kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego (pkt III) oraz nakazał pobrać od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Augustowie) kwotę 750 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej oraz kwotę 812,08 zł tytułem brakującej zaliczki na koszty opinii biegłych (pkt IV).

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

W dniu 29 października 2014 r. w czasie zajęć organizowanych przy Fundacji (...) w A. małoletni powód K. O. (2) doznał poparzenia stopy podczas próby przeskoczenia ogniska. Fundacja (...) w dacie zdarzenia posiadała polisę OC pozwanego towarzystwa ubezpieczeniowego. Z zeznań przesłuchanego na powyższe okoliczności świadka: I. Ł. wynika, że w dniu zdarzenia powód był pod opieką A. G., która była zatrudniona przez Urząd Pracy, ale mogła sprawować opiekę nad dziećmi. Pomimo ostrzeżeń i nakazów opiekunki, małoletni powód zdjął rolki i powiedział dzieciom, że przeskoczy ognisko, w którym paliły się liście. Lewa noga ugrzęzła mu w ognisku. (...) było obłożone kamieniami, między nim, a ogniskiem stała ławka. Dzieci wiedziały, że nie mogą przekraczać tej bariery. Małoletniemu została udzielona pierwsza pomoc i został zawieziony do szpitala. Z kolei z zeznań świadka M. M., której dzieci uczęszczały do Fundacji w latach 2011 – 2012 wynika, że opieka nad dziećmi nie była tam właściwie sprawowana, zajmowały się same sobą, zdarzały się wypadki, a opiekunka kiedy dzieci były na zewnątrz rozmawiała przez telefon. Sąd I instancji podkreślił, iż w/w nie były bezpośrednimi świadkami zaistniałego zdarzenia, bądź znają je z relacji innych osób. Niewątpliwie jednak, w ocenie Sądu Rejonowego, odgrodzenia palącego się ogniska ławką nie można uznać za właściwe zabezpieczenie przed bawiącymi się w pobliżu dziećmi. Wbrew twierdzeniom pozwanego, który nie doszukał się w trakcie likwidacji jakiegokolwiek postaci winy ubezpieczonego zauważyć należy, że zebrany w sprawie materiał dowodowy świadczy o tym, iż na terenie boiska Fundacji (...) nie zachowano należytej staranności aby zabezpieczyć je w ten sposób, aby mogły się tam bezpiecznie bawić dzieci. Proces podjętego przez powoda leczenia, znajduje odzwierciedlenie w dokumentacji medycznej.

Biegły sądowy z zakresu chirurgii B. O. w sporządzonej opinii stwierdził u powoda w wyniku wypadku z dnia 29.10.2014 r. oparzenie III stopnia 2% epc w okolicy kostki przyśrodkowej lewej nogi. Doznane przez powoda urazy spowodowały powstanie trwałego uszczerbku na zdrowiu w łącznej wysokości 7%. Sąd I instancji ocenił wskazaną wyżej opinię jako wyjaśniającą wątpliwości związane ze stanem zdrowia powoda, zaistniałym na skutek wypadku w dniu 29.10.2014r., w sposób wyczerpujący, obdarzył ją walorem wiarygodności i podzielił wnioski w niej zawarte.

Powołany w sprawie biegły z zakresu dermatologii A. W. stwierdził wystąpienie u powoda stanu po oparzeniu III stopnia z zajęciem 2% całkowitej powierzchni ciała okolicy przyśrodkowej lewej, pokryte przeszczepem skórny z okolicy uda i w miejscu pobrania przeszczepu lokalne zmiany troficznie zanikowe skóry pod postacią blizny. Zdaniem biegłego lekarza zachodzi możliwość powstania w przyszłości dalszych negatywnych następstw zaburzeń i ograniczeń fizycznych powstałych wskutek wypadku, w przyszłości należy ogniska zmienione chorobowo rewitalizować, stosując emolienty oraz chronić przed nadmiernym nasłonecznieniem. Z kolei z opinii psychologicznej biegłej sądowej z zakresu psychologii E. D. wynika, iż stres związany z zabiegami przeprowadzonymi w szpitalu, jak też okres gojenia się rany, utrzymujący się ból, utrudnione funkcjonowanie, mogły wywołać u powoda zaburzenia adaptacyjne. Po wypadku jakim uległ nie korzystał z wizyt u psychologa czy psychiatry. Z wizyt takich korzystał po pobiciu przez dorosłego mężczyznę w 2015r. Powód został objęty pomocą psychologiczną – pedagogiczną w szkole. Uczestniczy w zajęciach socjoterapeutycznych.

Sąd Rejonowy ocenił powyższe opinie jako wyczerpujące, spójne i zupełne, sporządzone przez osoby posiadające specjalistyczną wiedzę w tym zakresie i dlatego w całości je podzielił.

Wskazując na treść art.415 k.c., art. 444 § 1 k.c., art. 445 § 1 k.c. oraz orzecznictwo Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych, Sąd I instancji podniósł, iż roszczenie powoda z tytułu zadośćuczynienia w kwocie 15.000 zł, uznał za uzasadnione i odpowiadające stopniu skrzywdzenia powoda. W związku z opinią biegłego z zakresu dermatologii i trwałości obrażeń doznanych przez powoda oraz konieczności podejmowania w przyszłości zabiegów medycznych Sąd Rejonowy ustalił odpowiedzialność pozwanego na przyszłość. Należną powodowi kwotę Sąd Rejonowy zasądził z ustawowymi odsetkami od dnia 18.04.2018 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł stosownie do treści art. 98 k.p.c. i art. 108 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany (...) S.A. z siedzibą w W., zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w zw. z § 18 ust. 1 OWU ubezpieczenia (...) (ustalonych uchwałą nr (...) Zarządu (...) SA z 10.02.2011r ze zmianami ustalonymi uchwałą nr (...) z 22.12.2011r oraz uchwałą nr (...) z 30.01.2013 r.) polegające na uznaniu, że przyznana w wyroku kwota 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia jest odpowiednia i kompensuje w całości doznaną przez powoda krzywdę w sytuacji, gdy brak jest dowodów wskazujących na powstanie szkody z winy ubezpieczonej Fundacji (...) i związku przyczynowego między szkodą a działaniem tej ubezpieczonej, a nadto jest ona niewspółmiernie wysoka, zważywszy na wagę indywidualnych okoliczności decydujących o rozmiarze doznanej przez powoda krzywdy w rozumieniu art. 445 § 1 k.c.;

2) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie oceny dowodów w sposób nie wszechstronny, uchybiający zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów poprzez:

- nie uwzględnienie zeznań świadków A. G. i I. Ł. z których wynika, że powód był dzieckiem stwarzającym problemy wychowawcze, o gwałtownym charakterze, nie przestrzegającym zasad obowiązujących w ośrodku, a także faktu, iż dzieci były pouczane, że nie mogą odchodzić bez opieki, ani wychodzić poza teren boiska;

- pominięcia faktu, iż ognisko, do którego wskoczył poszkodowany, nie należało do Fundacji (...), a sąsiadującego z nią (...) Ośrodka (...), a nadto było ogrodzone płotkiem;

- nie zwrócenie należytej uwagi na zachowanie samego poszkodowanego, który samowolnie oddalił się od grupy i mimo wyraźnego pouczenia i zakazu ze strony pracowników ośrodka, pobiegł w stronę ogniska;

- nie wzięcie pod uwagę, że powołana w sprawie biegła sądowa zakresu psychologii E. D. w opinii z dnia 19.01.2018r wskazała, że powód już od I klasy szkoły podstawowej miał problemy z zachowaniem i respektowaniem obowiązujących zasad, - pominięcie orzeczenia Poradni P.-Pedagogicznej w A. nr (...) stwierdzającego u małoletniego powoda zagrożenie niedostosowaniem społecznym.

W świetle powyższego, pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Augustowie I Wydziału Cywilnego z dnia 18.04.2018 r., sygn. akt: I.C.131/17 i oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych (z uwzględnieniem wyodrębnionych kosztów zastępstwa procesowego), zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, z uwzględnieniem wyodrębnionych kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Augustowie I Wydziałowi Cywilnemu do ponownego jej rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach II instancji.

W odpowiedzi małoletni powód K. O. (2), reprezentowany przez przedstawicielkę ustawową A. O. (2), wniósł o oddalenie apelacji pozwanego jako bezzasadnej i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Na wstępie należy zaznaczyć, iż Sąd Okręgowy w znacznej części popiera poczynione przez Sąd I instancji ustalenie faktyczne i wywiedzione na ich podstawie zważania prawne.

Odnosząc się do zarzutu apelacji, jakoby Sąd I instancji naruszył art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w zw. z § 18 ust. 1 OWU ubezpieczenia (...), poprzez uznanie, że przyznana w wyroku kwota 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia jest odpowiednia i kompensuje w całości doznaną przez powoda krzywdę w sytuacji, gdy brak jest dowodów wskazujących na powstanie szkody z winy ubezpieczonej Fundacji (...) i związku przyczynowego między szkodą a działaniem tej ubezpieczonej, a nadto jest ona niewspółmiernie wysoka, zważywszy na wagę indywidualnych okoliczności decydujących o rozmiarze doznanej przez powoda krzywdy w rozumieniu art. 445 § 1 k.c., zdaniem Sądu Okręgowego jest on bezpodstawny.

Wina ubezpieczonej Fundacji (...) wynika z okoliczności w jakich doszło do przedmiotowego zdarzenia. Świetlica Fundacji i (...) mieszczą się w tym samym budynku. Palenisko, w którym znajdował się żar, znajdowało się w odległości 8 m od boiska, na którym bawiły się dzieci. Jedynym zabezpieczeniem paleniska były ułożone wokół niego kamienie i ławka ustawiona pomiędzy krawędzią boiska a ogniskiem. Nadto opiekę nad dziećmi samodzielnie, bez nadzoru wykwalifikowanego pracownika Fundacji, sprawowała osoba pracująca w Fundacji (...) siódmy miesiąc, nie posiadającą kwalifikacji do pracy z dziećmi, zatrudniona przez Powiatowy Urząd Pracy w A.. Mając na uwadze powyższe, niewątpliwie zachodzi związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy działaniami podejmowanymi przez ubezpieczoną Fundację (...), a wystąpieniem szkody u małoletniego K. O. (2).

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury o postawieniu skutecznego zarzutu naruszenia art. 445 § 1 k.c. należy mówić wtedy, gdy dochodzi do dysonansu pomiędzy poprawnie sformułowanymi przesłankami w ujęciu ogólnym (uniwersalnym), a zindywidualizowanymi przesłankami, dotyczącymi konkretnej osoby pokrzywdzonej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2011 roku, sygn. akt II CSK 682/10, Legalis nr 496830, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2006 roku, sygn. akt IV CSK 99/05, OSP 2009 nr 4, poz. 40, str. 261, Legalis nr 108240).

Kształtowanie wysokości zadośćuczynienia należy natomiast do sfery orzeczniczych kompetencji Sądu I instancji. W związku z czym korygowanie przez sąd odwoławczy wysokości zasądanego zadośćuczynienia jest, zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, uzasadnione jedynie wówczas, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, mających wpływ na jego wysokość, jest ono niewspółmiernie nieodpowiednie, jako rażąco wygórowane lub rażąco niskie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09 lipca 1970 roku, sygn. akt III PRN 39/70, Legalis nr 14698, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 26 czerwca 2013 roku, sygn. akt: I.ACa.253/13, Legalis nr 736054).

Skuteczny zarzut zasądzenia zadośćuczynienia w wygórowanej wysokości wymaga zatem wykazania, że pominięte zostały przez sąd orzekający okoliczności istotne dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia, ewentualnie nienależycie ocenione, przez co zasądanego zadośćuczynienie jawi się jako rażąco zawyżone.

Taka sytuacja, wbrew czynionym przez skarżącego zarzutom, w realiach niniejszej sprawy, nie zachodzi. Pamiętać też należy, że ze względu na niewymierność krzywdy, określenie w danym przypadku odpowiedniej sumy zadośćuczynienia pozostawione zostało sądowi, który dysponuje w takim wypadku większym zakresem swobody niż przy ustalaniu szkody majątkowej i odszkodowania koniecznego do jej naprawienia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 24 maja 2016 roku sygn. akt V A Ca 870/15, Legalis nr 1522780).

Stosownie do brzmienia art. 445 § 1 k.c., zadośćuczynienie za doznaną krzywdę winno wyrażać się w odpowiedniej sumie pieniężnej. Podstawowymi kryteriami ustalenia wysokości tego świadczenia są stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych rozumianych jako ujemne przeżycia związane z cierpieniami fizycznymi, a także następstwa uszkodzenia ciała czy rozstroju zdrowia, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób. Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego odpowiednio uwzględnia te okoliczności. Ważnym jest, że warunkiem zasądzenia zadośćuczynienia nie jest wyłącznie wystąpienie trwałego uszczerbku na zdrowiu, lecz wystarczający w okolicznościach konkretnej sprawy może być uszczerbek długotrwały, który nie wywołuje nieodwracalnych skutków dla zdrowia poszkodowanego, a jedynie skutki przejściowe.

Sąd Rejonowy uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar krzywdy. Nie pominął rozmiarów obrażeń oraz ich konsekwencji dla życia i zdrowia małoletniego powoda. Przede wszystkim należy mieć na uwadze młody wiek powoda w dniu zdarzenia (10 lat), czasowe ograniczone możliwości ruchowe, konieczność opuszczenia części zajęć szkolnych, a następnie ich nadrobienia w celu kontynuowania nauki, potrzebę korzystania z pomocy osób trzecich, konieczność przejścia zabiegu wycięcia martwiczych tkanek z jednoczesnym przeszczepem skóry pobranej z uda, następnie z uwagi na brak wygojenia ok. 25% przeszczepionej skóry, zabiegu usunięcia zdezewitalizowanych tkanek z miejsca przeszczepu, a także przede wszystkim zakres doznanych przez niego cierpień, szczególnie w okresie od 29 października 2014 roku do 12 listopada 2014 roku i ponowne ich nasilenie w okresie od 13 listopada 2014 roku do 17 listopada 2014 roku z powodu martwicy przeszczepionej skóry. Następstwem zdarzenia z dnia 29 października 2014 roku był uszczerbek na zdrowiu w wysokości 7%, natomiast pełne wygojenie nastąpiło po 6 miesiącach leczenia. W tym czasie małoletni powód musiał zrezygnować z uczestnictwa w zajęciach szkolnych i prowadzenia trybu życia w dotychczasowej aktywności. Nie można też tracić z pola widzenia faktu, że ogniska zmienione chorobowo należy wciąż rewitalizować, stosując emolienty oraz chronić przed nadmiernym nasłonecznieniem. Uwzględniwszy powyższe, wysokość zadośćuczynienia określona przez Sąd pierwszej instancji na kwotę 15.000 zł nie jest kwotą rażąco wygórowaną i prowadzącą do bezpodstawnego wzbogacenia małoletniego powoda. Mieści się ona w granicach uznania sędziowskiego i stanowi ona kwotę odpowiednią za doznaną przez K. O. (2) krzywdę powstałą w wyniku zdarzenia będącego źródłem odpowiedzialności pozwanego.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut pozwanego jakoby Sąd Rejonowy poczynił ustalenia sprzeczne z treścią materiału dowodowego, a tym samym naruszył art. 233 § 1 k.p.c.. Zgodnie z dyspozycją wskazanego przepisu Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Wyrażona w tym przepisie zasada swobodnej oceny dowodów w postępowaniu cywilnym pozwala sądowi orzekającemu na podstawie całego materiału zgromadzonego w sprawie wysnuć wnioski

o prawdziwości faktów, spośród kilku równorzędnych dowodów tylko niektóre uznać za przekonujące, przyznać dowodom pośrednim taką moc dowodową jak dowodom bezpośrednim oraz wysnuć z zebranego materiału procesowego i wyników postępowania dowodowego wnioski, jakich żadna ze stron nie wysnuła. Nie oznacza to jednak, że sąd w sposób dowolny może uznać dany dowód za prawdziwy. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i, ważąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, Legalis nr 48876).

W rozpoznawanej sprawie Sąd I instancji prawidłowo ocenił zebrany materiał dowodowy, a analiza treści uzasadnienia wskazuje, że wyciągnięte wnioski są logicznie poprawnie. Błędne jest z kolei stanowisko pozwanego, iż materiał zgromadzony w niniejszym postępowaniu wykazał fakt ogrodzenia paleniska płotkiem, a wystąpienie szkody miało związek z „gwałtownym charakterem” małoletniego powoda. Należy przy tym zaznaczyć, że Sąd Rejonowy nie kwestionował okoliczności, że małoletni powód pomimo ostrzeżeń i nakazów opieki zdjął rolki i powiedział dzieciom, że przeskoczy ognisko, w którym paliły się liście. Jednak Sąd I instancji podkreślił, iż wpływ na powstanie przedmiotowej szkody miało niezachowanie przez ubezpieczoną Fundację (...) należytej staranności w zabezpieczeniu terenu, na którym bawiły się dzieci. Charakter małoletniego powoda i jego niedostosowanie społeczne nie miały wpływu na niewywiązanie się przez ubezpieczoną z ciężącego na niej obowiązku zachowania zasad bezpieczeństwa podczas sprawowania opieki nad dziećmi. Nie można zatem uznać by Sąd Rejonowy w tym zakresie wybiórczo odniósł się do materiały dowodowego albo nieprawidłowo go ocenił.

Uwzględniając prawidłowe procedowanie Sądu I instancji we wskazanym wyżej zakresie i w konsekwencji prawidłowo ustalony stan faktyczny, należało przyjąć, iż pozwany uzasadniając niniejszą apelację, de facto polemizuje z prawidłowymi ustaleniami i zważeniami Sądu Rejonowego oraz wysokością przyznanego zadośćuczynienia, nie można bowiem Sądowi I instancji zarzucić błędnej wykładni wymienionych wyżej przepisów czy innych uchybień związanych z ich zastosowaniem.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł jak w punkcie II wyroku.

Odmienne jednak należało ocenić kwestię ustalenia odpowiedzialności pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na przyszłość.

Małoletni powód domagając się ustalenia odpowiedzialności na przyszłość pozwanego za skutki wypadku z dnia 29 października 2014 roku, wskazał, iż uzasadnieniem jego roszczenia jest fakt stwierdzenia przez biegłego sądowego trwałości obrażeń przez niego doznanych i konieczności podejmowania w przyszłości zabiegów medycznych związanych z nimi. Żądanie ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość nie zasługiwało jednak na uwzględnienie, albowiem małoletni powód K. O. (2) nie wykazał prawdopodobieństwa wystąpienia w przyszłości dalszych szkód związanych z uszkodzeniem nogi. Żadna z opinii biegłych sądowych takich następstw nie potwierdza. Biegły sądowy z zakresu chirurgii ogólnej i naczyniowej w sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania opinii wskazał, iż u małoletniego powoda uzyskano pełne wygojenie po 6 miesiącach od zdarzenia. Przeszczepiony płat skóry uległ dobremu wygojeniu, jest prawidłowo ukrwiony, barwa jego nie pozostaje rażąco różna od otaczającej skóry i nie powoduje on przykurczów lub ograniczeń ruchomości stawu skokowego. Skutki wypadku z dnia 29 października 2014 roku nie powodują obecnie ograniczeń po stronie małoletniego w dostępie do korzystania z dóbr takich jak możliwość nauki, uprawiania sportu czy szeroko rozumianych możliwości rozwojowych. Brak jest dalszych negatywnych następstw w przyszłości. Także biegły sądowy z zakresu dermatologii, dermatologii-alerologii i chorób zawodowych skóry w swojej opinii wskazał, że przebyte przez małoletniego powoda oparzenie nie ma istotnego, negatywnego wpływu na jego stan zdrowia. Jedynie wskazał na konieczność rewitalizacji ogniska zmienionego chorobowo poprzez stosowanie emolientów i chronienie przed nadmiernym nasłonecznieniem, a nie jak wskazywał małoletni powód, przeprowadzenia w przyszłości zabiegów medycznych. Biegły sądowy z zakresu chirurgii ogólnej i naczyniowej wprost przeciwnie wskazał, że przeszczepiona skóra zawsze będzie się różniła nieznacznie od skóry właściwej, jednak defekt ten jest na tyle dyskretny, że brak jest wskazań do działań w kierunku likwidacji tych różnic

poprzez stosowanie zabiegów z zakresu chirurgii kosmetycznej. Małoletni powód nie ma zatem interesu prawnego w żądaniu ustaleniu odpowiedzialności pozwanego na przyszłość (art. 189 k.p.c.).

Wobec opisanego wyżej stanu faktycznego, żądanie ustalenia odpowiedzialności na przyszłość (...) S.A. z siedzibą w W., było bezzasadne i winno być uznane za nieudowodnione, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku w punkcie II, poprzez oddalenie powództwa o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku z dnia 29 października 2014 roku, na mocy art. art. 386 § 1 k.p.c. (pkt I wyroku)

O kosztach postępowania odwoławczego (pkt III wyroku) rozstrzygnięto przy uwzględnieniu zasady odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.c.). Jako że apelacja pozwanego została uwzględniona w niewielkim zakresie, winien on zwrócić małoletniemu powodowi poniesione koszty postępowania odwoławczego, na które składa się wynagrodzenie jego pełnomocnika w kwocie 1.800 zł, określonej zgodnie ze stawkami wymienionymi w § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

SSO Joanna Walczuk SSO Alicja Wiśniewska SSO Cezary Olszewski